

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, ve věci

žalobce: **N. T. H.**
zastoupený advokátkou JUDr. Štěpánkou Mikovou
sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, IČ 00007064**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2018, č. j. OAM-739/ZA-ZA02-LE05-R3-2015,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany rozhodl o žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana § 12, § 13, § 14, §14a a § 14b zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

2. V části III. uvedl námitky proti závěrům žalovaného o tom, že žalobce nemusí mít odůvodněný strach z toho, že by mu ve Vietnamu hrozilo ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Žalobce v této části žaloby tvrdí, že spadá „do určité sociální skupiny“ a to do skupiny „*propuštěných trestanců*“, což správní orgán nevyhodnotil a naopak tvrdil, že do žádné kategorie podle § 12 b) zákona o azylu nespadá. Žalobce odkázal na své obavy, jak s ním bude jakožto s trestancem z Vietnamu nakládáno, jak ze strany úřadů, tak ze strany společnosti, uvedl, že „*definici pronásledování naplňuje*“, přičemž odkázal na § 2 odst. 4 zákona o azylu. Uvedený důvod pro udělení azylu je dán i v případě obav žalobce z věřitelů, respektive lichvářů a vymahačů dluhů, kteří mu prostřednictvím rodiny vyhrožovali smrtí a že žalobce by se nemohl domoci ochrany svých práv před vietnamskými orgány, žalobce má též obavu, že ho ve Vietnamu budou pronásledovat osoby, vůči kterým svědčil v trestním řízení konaném v České republice. Jako další námitku v této části žaloby uvedl skutečnost, že má v České republice „*přítelkyni, která s ním nyní čeká dítě*“ a současně má v České republice děti s předchozí manželkou a že děti chce kontaktovat a vychovávat je a že chce uzavřít manželství a založit rodinu, tedy že mu měl být udělen z těchto důvodů azyl podle § 14 b zákona o azylu. Konečně žalobce v této části žaloby uvedl námitku směřující proti závěrům žalovaného o neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, žalobce opětovně poukázal na své údajné problémy se svými věřiteli, kteří mu prostřednictvím rodiny vyhrožovali smrtí, lichvářské skupiny ve Vietnamu mají do značné míry mafiánské praktiky a že možnost domoci se pomoci a ochrany ze strany státních orgánů je reálně de facto nulová. Poukázal na situaci ve Vietnamu, kdy je zde „*alarmující míra korupce*“, žalobce nemůže očekávat, že by mu veřejná moc bezplatně poskytla pomoci ochranu před uvedenými „*mafiauskými skupinami*“. Žalobce tedy tvrdil, že mu měla být udělena alespoň doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle úst. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
5. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitě - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení

zásady efektivit a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13). Soud není povinen výslovně reagovat na každé tvrzení obsažené v žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19 a ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 As 185/2018-37, bod 9).

6. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
7. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolností každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a

souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

8. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6.4.2016, č. j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nález Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

9. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
10. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
11. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je

třeba též přihlédnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva.

12. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující skutečnosti:
13. Žalobce podal dne 1. 9. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž z této žádosti a z následně uskutečněného pohovoru ze dne 1. 9. 2015 vyplynulo, že před odjezdem z vlasti si půjčil peníze na vysoký úrok a nebyl schopen je splácet, jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany uvedl své obavy z možného udělení trestu ve Vietnamu a z ohrožení jeho života, protože „*stále dluží peníze skupině lidí, od nichž si je půjčil na vysoký úrok a není je schopen splácet*“. V roce 2013 byl v České republice odsouzen za „drogy“ k trestu odnětí svobody na 2,5 roku, v této souvislosti se žalobce obával, že ve Vietnamu by mohl být potrestán přísnějším trestem (v uvedené žádosti dokonce uváděl, že by „*dostal trest smrti*“). Následně žalovaný dne 15. 6. 2016 vydal o této žádosti rozhodnutí (v pořadí 1.), kterým žalobci neudělil azyl a ani doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu, žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 11. 2016, sp. zn. 1 Az 40/2016, tento rozsudek však NSS zrušil rozsudkem ze dne 1. 2. 2017, sp. zn. 6 Azs 309/2016, přičemž NSS zároveň zrušil i žalované rozhodnutí, ale v odůvodnění tohoto zrušujícího rozsudku se ztotožnil se závěry správního orgánu a Městského soudu týkající se rozhodnutí správního orgánu v otázce neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu, kdy žalobce namítal údajnou hrozbu druhého potrestání, či pronásledování za trestný čin spáchaný a trestaný již v České republice a i v otázce neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu, tedy z humanitárních důvodů, kdy žalobce odkazoval na své rodinné vazby v České republice. Jediným důvodem pro zrušení rozsudku Městského soudu v Praze a i žalovaného rozhodnutí ze dne 15. 6. 2016 byla skutečnost, že se správní orgán při aplikaci ustanovení § 15a zákona o azylu spokojil s pouhým konstatováním, že žalobce byl odsouzen pro spáchání zvlášť závažného zločinu ve smyslu trestního práva s tím, že správní orgán musí opětovně posoudit žalobcem spáchaný trestní čin v České republice a zohlednit další relevantní skutečnosti.
14. Poté byl dne 1. 12. 2017 s žalobcem veden další doplňující pohovor, žalobce nově uvedl, že sice má novou přítelkyni, která má dítě, a která s ním žije a je v jiném stavu, ale že se jedná o zcela novou přítelkyni, o které ještě nemluvil, a že „*stará přítelkyně jej opustila*“. Opětovně uvedl své obavy o svůj život v případě, kdyby se měl vrátit do Vietnamu v souvislosti s vymáháním dluhu z půjčky peněz, která mu byla poskytnuta ve Vietnamu, a rovněž uvedl své obavy vyplývající z možného potrestání ve Vietnamu v souvislosti se spáchaným trestním činem v České republice (jednalo se o trestný čin, respektive zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1 a odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, za který byl žalobce pravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 23. 1. 2014, sp. zn. 1T 116/2013). Poté žalovaný dne 22. 11. 2018 vydal další rozhodnutí o žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany (v pořadí 2.), kterým opětovně žalobci nebyl udělen azyl a v případě doplňkové ochrany tam mu udělena nebyla pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu. O

žalobě proti tomuto dalšímu rozhodnutí žalovaného rozhodoval Krajský soud v Hradci Králové, jenž rozsudkem ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. 61 Az 6/2018 zrušil a věc mu vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž krajský soud se ve shodě s předchozím rozhodnutím NSS vyjádřil k důvodům pro udělení azylu dle § 12 a § 14 zákona o azylu, když jediným bodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí byla skutečnost, že žalovaný nesprávně aplikoval § 15a o azylu, neboť žalobce spáchaný trestný čin, za který byl pravomocně odsouzen, a ten není možné považovat za vážný zločin. Důvodem pro tento závěr soudu byla skutečnost, že žalovaný měl k dispozici pouze trestní rozsudek neobsahující odůvodnění. Žalovaný si tak nemohl učinit úsudek o podstatě spáchaného trestného činu a to jaké okolnosti a jak je příslušný trestní soud hodnotil. Následně byl opětovně s žalobcem proveden doplňující pohovor dne 28. 1. 2019, žalobce opětovně poukázal na svou situaci, že má s novou přítelkyní dítě, když měl uvést osobní údaje dítěte, avšak změnil svou výpověď tak, že se ještě nenarodilo, ale přítelkyně je těhotná, opětovně poukázal na již výše zmíněné obavy. Poté žalovaný rozhodl žalovaným rozhodnutím, tedy rozhodnutím ze dne 23. 9. 2019, přičemž dospěl k následujícím závěrům:

15. Nejprve konstatoval, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha žalobce o legalizaci pobytu v České republice a obava z věřitelů – mafiánů, od nichž si ve Vietnamu půjčil peníze, dále žalobce v průběhu správního řízení uváděl, že má v České republice manželku a dvě nezletilé děti, s nimiž není v kontaktu od roku 2013 a nyní má novou přítelkyni s níž žije a čeká dítě, dalším důvodem byla skutečnost, že ve Vietnamu by byl „vyloučen“ ze společnosti kvůli svému odsouzení v České republice za uvedený trestný čin a tvrdil, že by mohl být opětovně potrestán za trestnou činnost spáchanou v České republice. Jako další důvod uvedl skutečnost, že žalobce vyslovil svou obavu z mafie, kdy po svém zatčení v České republice vypovídal o některých lidech, kteří byli poté uvězněni a bojí se, že by jej mohli ve Vietnamu najít a zabít. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel z výpovědi žalobce a z informace, které se týkají politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, například z Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 13. 2. 2018, ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu ze dne 20. 4. 2018 atd.) Obdobně jako v předchozích dvou rozhodnutích žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádný relevantní důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, když snahu legalizovat si pobyt v České republice a skutečnost, že žalobce byl v České republice odsouzen pro zvláště závažnou trestnou činnost, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu a nelze je ani podřadit pod důvod udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. V případě obavy žalobce z opětovného potrestání ve Vietnamu za trestnou činnost spáchanou v České republice žalovaný vycházel z informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky, č. j. 91747/2018-LPPT, ze které vyplývá, že takové nebezpečí žalobci ve Vietnamu nehrozí. Navíc žalovaný poukázal i na již výše zmíněný rozsudek NSS a následně i na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. 61 Az 6/2018, přičemž v této souvislosti se již tímto důvodem pro udělení azylu soudy zabývaly a vyslovily závěr o tom, že obava žalobce z druhého trestního stíhání po návratu do vlasti je lichá. V případě obav žalobce z možného pronásledování v souvislosti s vymáháním dluhu ze zmíněné půjčky žalovaný konstatoval, že stejně jako skutečnost, že žalobce páchal na území České republiky závažnou trestnou činnost a byl za ni odsouzen, tak i obava

z věřitelů, od nichž si žalobce půjčil peníze, nemohou být důvodem pro udělení azylu. K tomu žalovaný na straně 7 žalovaného rozhodnutí uvedl tento závěr:

„Co se pak týče ostatních potíží, s nimiž by se měl v souvislosti se svým odsouzením v ČR údajně po návratu do Vietnamu potýkat, tedy vyloučení ze společnosti, případně zájmu místních úřadů, konstatuje správní orgán, že se v žádném případě nejedná o důvody pro udělení azylu. Dle názoru správního orgánu zaprvé nejde o pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu, tedy o závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování. A především jejich důvodem není žádný z důvodů vyjmenovaných v § 12 písm. b) zákona o azylu, nýbrž výhradně fakt, že páchal na území ČR závažnou trestnou činnost a byl za ní odsouzen. Totéž se týká obav z věřitelů, od nichž si žadatel půjčil peníze. Pokud by totiž tyto věřitelé, ať už spojení s organizovaným, zločinem, jak naznačoval žadatel, či nikoliv, vůči němu vyvíjeli jakýkoliv nezákonný nátlak, včetně výhrůžek použití násilí, důvodem by nebyl žádný z důvodů pro udělení azylu předpokládaných zákonem, nýbrž pouze snaha věřitelů dosáhnout splacení dluhu a obohacení se o sumu požadovanou jako úrok, tedy motivace výhradně majetkového prospěchu. Totéž platí o dnu 21. 8. 2019 zcela nově tvrzené obavě z lidí, proti nimž měl žadatel vypovídat po svém zadržení pro páchání trestné činnosti v ČR. V tomto případě by totiž byl jediným důvodem hypoteticky hrozícího nebezpečí snaha o pomstu ze stran osob, které byly možná i díky přispění žadatele uvězněny. Jelikož tedy tyto problémy nemohou být důvodem pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, nebude se již správní orgán zabývat možnostmi ochrany žadatele proti případnému nezákonnému jednání věřitelů.“

16. A právě výše citovaný závěr v podstatě žalobce v žalobě napadá, když tvrdí, že spadá do „určité sociální skupiny“ ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, a to do „skupiny propuštěných trestanců“.
17. K tomu krajský soud uvádí tento závěr:
18. Podle úst. § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodnění strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
19. K tomu je třeba předně uvést, že obavy žalobce, které se týkají neuhrazeného dluhu, nesouvisí s žádným z důvodů taxativně vymezených § 12 zákona o azylu, přičemž ekonomické potíže v zemi původu a obavy z věřitelů související s neuhrazením dluhu, nejsou relevantními důvody z hlediska zákona o azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2011, č. j. 8 Azs 12/2011-79). S tím souvisí i otázka, zda lze důvody žádosti žalobce o azyl hodnotit i ve světle posouzení toho, zda žalobce „spadá do určité sociální skupiny a to do skupiny propuštěných trestanců“.
20. Podle konstantní soudní judikatury sociální skupina ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu se skládá z osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů apod. Příslušnost k ní se stává důvodem pronásledování zpravidla tehdy, když její politická a názorová orientace, minulost nebo hospodářská činnost jeho členů či samotná jejich existence jsou považovány za překážku v politice vlády, když taková skupina není považována za loajální vůči státu či k jeho exekutivě. Dlužníci, ženy pronásledované ze strany manželů či partnerů, ani nečlenové

zločineckých struktur netvoří dle konstantní soudní judikatury sociální skupiny ve smyslu zákona o azylu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Azs 41/2004-67, ze dne 27. 6. 2005, č. j. 5 Azs 22/2005-54). Azyl nemůže být univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel (srov. rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1204). Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušení ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2005, č. j. 5 Azs 22/2005-54). Obavu žalobce z opětovného potrestání ve Vietnamu v souvislosti s jeho výše spáchaným trestným činem v České republice již rozptýlil Nejvyšší správní soud v předchozím, výše zmíněném rozhodnutí ze dne 1. 2. 2017, sp. zn. 6 Azs 309/2016 a dále i Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. 61 Az 6/2018) a jak již soud výše uvedl, ostatně žalobce již v žalobě nic proti závěru o nedůvodnosti jeho obav neuvádí ani v žalobě. Žalobce jen v žalobě tvrdí, že se obává toho, že by mohly nastat určité problémy jednak s vymahací dluhů z údajné zmíněné půjčky a dále z důvodů, že již zde byl v České republice potrestán za spáchaný trestný čin a že by mohl mít problémy v této souvislosti i s určitými lidmi, kteří byli odsouzeni v České republice v souvislosti se spáchaným trestným činem dále i ve Vietnamu, a že tedy žalobce měl být považován za příslušníka sociální skupiny „*propuštěných trestanců*“. Jedná se o důvody dané problémy se soukromými osobami, a to jednak s vymáháním dluhů ze zmíněné údajné půjčky a dále v souvislosti s pravomocným odsouzením žalobce ze spáchání zmíněného trestného činu v České republice. Opětovně je třeba konstatovat, že sociální skupinou je třeba rozumět skupinu osob podobného společenského původu, nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů, avšak v případě občanů stojících mimo kriminální struktury nebo sociální skupiny hovořit, neboť „*tyto osoby jejich postavení ve společnosti žádným způsobem nespojuje*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2005, č. j. 5 Azs 22/2005-54). Důvod pro udělení azylu v souvislosti s tvrzenými problémy žalobce po návratu do Vietnamu by mohl být dán jen v případě, když by výskyt určitého protiprávního jednání soukromých osob (vymáhání dluhu, skutečnosti související s odsouzením žalobce v ČR) mohl být součástí státní politiky, či jí být tajně podporován, vědomě trpěn či není stát schopen mu dostatečně bránit. Za původce pronásledování nebo vážné újmy podle článku 6 písm. c) Směrnice č. 2004/83/ES, o minimálních zárukách pro udělování a odmítání statusu uprchlíka a komplementárních forem ochrany v členských státech (dále jen „*kvalifikační směrnice*“) jsou považovány nestátní původci, lze-li prokázat, že stát či strany či organizace ovládající stát nebo jeho podstatnou část území státu včetně mezinárodních organizací, jako poskytovatele ochrany, nejsou schopni nebo ochotni tuto ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou poskytnout. Podle článku 7 bod 2 zmíněné směrnice se má zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže poskytovatelé ochrany učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování a stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy a žadatel má k této ochraně přístup. Tyto články kvalifikační směrnice byly transformovány do § 2 odst. 7 zákona o

azyly a následně i do odstavců 8 a 10 tohoto zákona, přičemž u takových původců pronásledování je třeba zkoumat, zda poskytovatelé ochrany ve smyslu článku 7 odst. 1 kvalifikační směrnice byli a jsou schopni ochranu poskytovat, respektive kromě schopnosti je nutno zkoumat i ochotu poskytovatelů ochrany poskytnout ochranu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62), přičemž se musí zkoumat nejen ochota poskytovatelů ochranu poskytnout ochranu, ale i jejich dostupnost a účinnost (k tomu např. srov. rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57). V této souvislosti žalovaný konstatoval, že „sice v žádném případě nezpochybňuje skutečnost, že ve Vietnamu může docházet byť i k hrubému porušování lidských práv, a tamní situaci je v mnoha směrech problematická“, avšak správně dále uvedl, že „to samo o sobě neznamená, že by měl automaticky každému občanu Vietnamu udělen azyl“. Skutečnost, že v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, který v mnoha případech pošlapává lidská práva, však neznamená, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004). V této souvislosti žalovaný vycházel z příslušných podkladů (např. Informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 13. 2. 2018, Zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu ze dne 20. 4. 2018 atd.), z nichž nevyplývá, že by mu ve Vietnamu po jeho návratu byla odeprána ochrana ze strany státní moci a příslušných státních orgánů. V takovém případě nebyl povinen žalovaný podrobně žalované rozhodnutí žalobci vysvětlovat, proč nepatří do sociální skupiny, přičemž pro odůvodnění žalovaného rozhodnutí plně postačovalo, jestliže žalovaný dospěl k výše již zmíněnému citovanému závěru na straně 7 žalovaného rozhodnutí, tedy že obava z věřitelů, od nichž si žadatel údajně půjčil peníze, v daném případě nemohla naplňovat důvod pro udělení azylu předpokládaných zákonem.

21. Rovněž nebyl dán důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, přičemž tento tvrzený žalobcem důvod již byl předmětem posouzení předchozích rozhodnutí NSS a Krajského soudu v Hradci Králové (viz výše zmíněné rozsudky). Žalovaný správně dospěl k závěru, že „humanitární azyl nelze považovat za krajní nástroj zajišťující pobytové oprávnění žalobce, jestliže žalobci nejsou dostupné jiné prostředky upravené zákonem o pobytu cizinců, a to i kdyby mělo dojít k rozdělení rodiny“ (srov. i rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2017, č. j. 42 Az 15/2016-51). Na tom nemění nic nové tvrzení žalobce, které uplatnil před vydáním žalovaného rozhodnutí, tedy že má „nyní novou přítelkyni, která je s ním momentálně těhotná“, když totéž tvrdil již před vydáním předchozího správního rozhodnutí a tento důvod nemůže jako důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu obstát, když žalobce může postupovat pro získání pobytového statusu podle jiné právní úpravy, nikoliv podle zákona o azylu (tj. podle zákona o pobytu cizinců).
22. V případě námitek žalobce pro neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu je třeba předně konstatovat, že na rozdíl od předchozích dvou rozhodnutí již žalovaný nepostupoval tak, jak v přechodných řízeních, čili nebylo na případ žalobce aplikováno ustanovení § 15a zákona o azylu, které vylučuje z možnosti udělení doplňkové ochrany případ, kdy je žadatel o azyl pravomocně odsouzen a potrestán za zvlášť závažný zločin, když předchozí rozhodnutí žalovaného byla právě založena na tomto postupu, který však byl shledán nezákonným v případě přechodných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Hradci Králové. Žalovaný tak nově posoudil tento důvod podle § 14a, přičemž jednak dospěl právě k již výše zmíněnému závěru, který se týká obavy žalobce o

možném opětovném odsouzení za trestnou činnost spáchanou v České republice v případě návratu do Vietnamu, tedy že žalobci takové nebezpečí rozhodně nehrozí, což podložil relevantním podkladem, tedy Informací Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 91747/2018-LPTP. Tento závěr žalovaného žalobce nijak žalobce nezpochybnil, přičemž opětovně zopakoval své problémy a obavy v souvislosti se svým návratem do Vietnamu, tedy že je ve Vietnamu hledán svými věřiteli, že mu je vyhrožováno prostřednictvím rodiny usmrcením, zároveň nesouhlasil s hodnocením situace ve Vietnamu, tedy že státní moc, respektive orgány veřejné moci jsou schopny mu zajistit potřebnou ochranu. Tyto obavy považuje krajský soud ve shodě s žalovaným za liché, když žalovaný vycházel z dostatečných informací a podkladů, z nichž nevyplývá, že by žalobci hrozila vážná újma po návratu do Vietnamu, žalobce se může obrátit na příslušné státní orgány, z uvedených podkladů vyplývá, že Vietnam je funkčním státem, jehož úřady a bezpečnostní operát mají území státu zcela pod kontrolou, občané Vietnamu tak mají nesporně možnost obrátit se v případě poškození trestnou činností či porušování jejich práv a svobod na příslušné orgány státní moci a domoci se ochrany své osoby a svých práv. Mezinárodní ochrana přitom může být žadateli poskytnuta teprve tehdy, kdy mu byla odeprána ochrana země jeho státní příslušnosti či tato ochrana nebyla ze strany příslušných státních orgánů poskytnuta v odpovídající míře. K tomu žalovaný správně konstatoval, že „*k tomu, aby mohl být učiněn takový závěr, je však nutné, aby jmenovaný využil prostředků, které právní řád jeho vlasti k ochraně práv a svobod jednotlivce poskytuje*“. Žadatel přitom neuvedl žádnou relevantní překážku, která by mu bránila obrátit se na příslušné orgány Vietnamu a využít tak ochrany v zemi původu. Žalovaný správně aplikoval i rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004, z něhož vyplývá, že obavy různé intenzity zažívá každá oběť, která rozhoduje, zda oznámí spáchaný trestný čin, přičemž musí být srozuměna s různými nepříjemnými důsledky takového kroku, avšak jestliže orgány veřejné moci o pomoc vůbec nepožádá, nelze usuzovat na to, že by jí nebyly schopny účinnou pomoc poskytnout. Zároveň nižší případná efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách jednotlivých zemí nečiní z takového ohrožení ze strany pachatele trestné činnosti důvod pro oddělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tak správně poukázal na skutečnost, že tyto obavy nemůže pociťovat žalobce jako intenzivní, když „*se o ní poprvé zmínil teprve při pohovoru dne 21. 9. 2019, tedy čtyři roky po podání své žádosti o mezinárodní ochranu, třebaže měl příležitost tyto své obavy správním orgánům sdělit již při podání žádosti dne 1. 9. 2015, nebo při některém z následujících dvou pohovorů dne 1. 9. 2015 a 1. 12. 2017 či při seznámení s podklady rozhodnutí dne 1. 12. 2017 nebo 5. 11. 2018. Při pohovoru dne 21. 8. 2019, poté, co byl konfrontován se skutečností, že se o této záležitosti dosud nikdy nezmiňoval, pak tento fakt nejprve popřel a poté o věci odmítl hovořit a nijak ji tedy neozřejmil. Vzhledem k jeho dalším odpovědím v této otázce, kdy sdělil, že v této souvislosti dosud nikdy neměl žádné potíže, třebaže dotčení lidé vědí, kde v ČR bydlí, a že vlastně neví, proč by se mu mělo něco stát ve Vietnamu, ale bojí se, považuje správním orgán tvzení o této obavě za velmi neurčité, málo věrohodné a čistě hypotetické a tedy neoznačitelné jako skutečně hrozící nebezpečí*“. Tento zcela jasný a podložený závěr žalovaného žalobce vůbec v žalobě nenapadl, přičemž krajský soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožňuje a v podstatě lze z tohoto přístupu žalobce dovodit, že se jedná pouze o účelové tvrzení o jeho obavě z návratu do Vietnamu.

23. Žalovaný se zabýval i tím, zda je možné udělit žalobci doplňkovou ochranu podle § 14b odst. 1 za účelem sloučení rodiny, rodinnému příslušníkovi, osobě požívající doplňkové ochrany, přičemž takový důvod v daném případě neexistuje, protože z podkladů

rozhodnutí a z výpovědi žalobce a dle zjištění žalovaného učiněných práv v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žadatele ve smyslu tohoto ustanovení. Tvrzení žalobce, že by neudělení azylu podle § 14b zákona o azylu pro něj znamenalo „*mnohem závažnější strádání*“, než by bylo například hladovění, bezdomovectví a jiné humanitární důvod, nelze podřadit pod žádné relevantní důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany.

24. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§78 odst. 7 s.ř.s.).
25. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení §60 odst. 1 s.ř.s., kdy neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení, a úspěšnému žalovanému toto právo podle obsahu spisu nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 6. února 2020

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce